

Vijf jaar waren sp.a en Groen! samen met de VLD aan de macht in Vlaanderen. Aan het einde van de rit weet het Vlaams Blok haar score met 8,36 procent te doen stijgen. Dit is een nederlaag voor de linkerkant en de arbeidersbeweging in het algemeen en voor de twee regerende linkse partijen in het bijzonder. Hun beleid heeft het Vlaams Blok helemaal niet het gras voor de voeten gemaaid. Integendeel, het Vlaams Blok is voortaan de grootste politieke familie in het Vlaams Parlement.

Die twee progressieve regeringspartijen leverden samen de helft van de Vlaamse ministers en hadden samen méér zitjes in het parlement dan regeringspartner VLD. Het heeft dus geen enkele zin om de schuld af te schuiven op de VLD (ook vorig jaar, zonder de VLD-strapatsen, maakte het Blok een klim van 5 procent).

Voor het cordon sanitaire / tegen het neoliberale cordon

Het cordon sanitaire moet gehandhaafd blijven, niet enkel om 'ethische' maar vooral om politieke redenen. Met een rechtse coalitie mét het Blok erbij zijn we op weg naar een keiharde, rechtse, autoritaire, agressief-xenofobe, antidemocratische en antisociale regering, die de arbeiders, de vrouwen, de migranten, de holebi's, de jongeren... rake klappen zal geven. Het is ontoelaatbaar dat zelfs bepaalde linkse politici en intellectuelen zich uitspreken voor zo'n avontuur.

Even ontoelaatbaar is het dat linkse partijen zich uit angst voor het Vlaams Blok of om welke reden dan ook neerleggen bij het politieke project van de rechterkant, nl. de neoliberale politiek, de privatiseringen, de flexibilisering van de arbeidsmarkt, de grootschalige lastenverlagingen, de ondemocratische en neoliberale Europese Unie etc.

De werkelijke politieke tegenstelling is die tussen links en rechts en niet zozeer die tussen de democraten en de antidemocraten. Misschien kan een individuele VLD-politicus wel een antifascist zijn, de neoliberale politiek die zijn partij en de hele rechterkant voorstaat geeft het Vlaams Blok enkel maar vleugels. De neoliberale politiek is het probleem! Het Vlaams Blok bekampen is mogelijk!

Het Vlaams Blok behaalt hoge stemmenpercentages in heel Vlaanderen. Uiteraard is het onbegonnen werk om met één politiek antwoord zowel de Blok-stemmers in de Brasschaatse villawijken als de blok-stemmers in de verkommerde grootstedelijke wijken terug te halen. De grote sprong voorwaarts heeft het Blok echter pas kunnen maken, toen het op grote schaal linkse kiezers, in grote mate sp.a-kiezers, naar zich toe heeft getrokken. Enkel de linkerkant kan deze kiezers terughalen en het Vlaams Blok zo een uppercut geven. Daarvoor moet ze echter een radicale politieke ommekeer maken.

Dertig jaar crisis en twintig jaar neoliberale politiek hebben onze maatschappij ingrijpend en radicaal veranderd. We leven in extreme politieke tijden. Publieke diensten en structuren werden en worden één na één afgebouwd en verpatst aan de privé. In grote steden werden onder druk van de soberheidsproblemen, ganse wijken en buurten jarenlang verkommerd achter gelaten. Men deelt nog liever miljarden euro's lastenverlagingen uit aan bedrijven in de hoop dat hier wat jobs uit zouden voortkomen dan dat men deze fenomenale budgetten zou gebruiken voor rechtsstreekse jobcreatie. Men bouwt straathoekwerk af om dagenlang helikopters te laten cirkelen boven 'probleembuurtjes'. In een aantal grootstedelijke wijken leeft één op drie van een minimumuitkering. Het onderwijs laat er te wensen over en grote delen van de bevolking geven de helft van hun kleine inkomen uit aan wonen. De kinderen van de migrantenfamilies die naar hier werden gehaald op het vuile werk op te knappen, worden vandaag sterk getroffen door werkloosheid en verpaupering. Uiteraard krijg je zo licht ontvlambare probleembuurtjes. Sociale problemen los je echter niet op door erop te kloppen! Enkel massale investeringen in onderwijs, stadsvernieuwing, wonen én actieve jobcreatie kan deze buurten opnieuw weerbaar en gezellig maken. De verloedering van deze buurten is het gevolg van de neoliberale soberheidspolitik...

De flexibilisering van de arbeid maakt dat een ganse nieuwe generatie werknemers op steeds vreemdere uren, aan lagere lonen en in slechte statuten moet werken. Hun dagelijkse realiteit vloekt volledig met het beeld van de verwende Vlaming, die aan een scheef-liggende tegel genoeg heeft om op het Blok te stemmen. De neoliberale ratrace heeft de sociale maatschappelijke netwerken weggevreten. Zowel binnen als buiten de werkplaats nemen de sociale contacten en de onderlinge solidariteit daardoor af. Een leger werklozen, op wie Frank Vandenbroucke dan nog eens de jacht heeft geopend, zorgt voor een permanente druk op de werkende mensen. Het ondemocratische en asociale Europa, de globalisering in het algemeen en de nieuwe oorlogen in het bijzonder voeden de gevoelens van angst en onzekerheid nog eens extra.

De sociale bewegingen moeten samenwerken om een linkse politiek af te dwingen

De linkerszijde moet gaan voor een radicaal ander politiek project en de noden van de mensen en het milieu terug bovenaan de agenda plaatsen. Als ze dat doet heeft ze de sleutel van het probleem in handen. Helaas zijn de leidingen van de sp.a en Groen! zelf sterk aangetast door het neoliberale eenheidsdenken.

Meeregeren met rechts op basis van een liberaal programma (SP.A), of “constructief oppositie” voeren zonder het beleid fundamenteel in vraag te durven stellen (Groen!) zal het noodzakelijke sociale en politieke verzet niet vooruithelpen. Integendeel, het zorgt enkel voor ontreding en passiviteit ter linkerszijde.

Daarom moeten de sociale bewegingen samenspannen en een antineoliberale eisenbundel uitwerken, verdedigen en via actie trachten op te leggen aan de linkse politieke krachten. De vakbonden moeten de kar trekken van dit breed sociaal front en ze moeten van het antifascisme terug een prioriteit maken. Onder de één miljoen stemmers van het Blok zitten er immers ongetwijfeld een pak vakbondsleden.

Laten we bestaande openbare diensten verdedigen, uitbouwen, democratiseren en reeds geprivatiseerde sectoren opnieuw collectiviseren. Via een vermogensbelasting moeten we het geld halen waar het zit. De minimumuitkeringen en -lonen moeten omhoog. Er moet geïnvesteerd worden in wonen, buurtvernieuwing, onderwijs en zorg. Pensioenen moeten veilig gesteld worden. Er moet een arbeidsduurvermindering met behoud van loon komen. In plaats van te hopen op de terugverdieneffecten van lastenverlagingen moet de overheid zelf jobs creëren. Er moet inspraak komen in de verdeling van de middelen, participatieve democratie!. Er moet een verbod op afdankingen komen voor bedrijven die winst maken.

De vakbonden en sociale bewegingen moeten hun eisen durven stellen, en ervoor vechten, ongeacht of de “politieke vrienden” in de regering zitten of niet.

Links moet terug links worden!!!

Hebben we alles geprobeerd om het Vlaams Blok tegen te houden? Zeker niet! Je kan enkel maar vaststellen dat de neoliberale politiek het Vlaams Blok vleugels heeft gegeven. Laten we het tij keren. Laten we van politieke koers veranderen. De linkerszijde moet terug links zonder complexen worden, de strijd met rechts én extreem-rechts durven aangaan en weer offensieve sociale eisen naar voor schuiven. Wijken moeten heroverd worden, volkshuizen heropend, sociale centra heringerenomen. Voor een strijdbaar links cordon tegen rechts en extreem-rechts!

Standpunt van de SAP